

[Alfred Jensen.]

feriepenge. Nu ser jeg, at man har behandlet dette problem i udvalget og er kommet til det resultat, at det skal være lønnen uden fradrag af de i skatteloven hjemlede fradrag, og det vil sige, at man må gå ud fra, at den skat, man skal betale, skal man have feriepenge for, og at det lønmodtagerfradrag, man ikke skal betale skat af, får man også feriepenge for. Sådan må jeg i hvert fald opfatte det, og hvis det skal opfattes på den måde, har jeg ikke noget at indvende imod den affattelse, stk. 7 har fået. Men er der ikke klarhed over dette, kunne vi altså ønske, at der skete en ændring på dette område. Jeg er klar over, at det er for sent at fremsætte ændringsforslag derom, men jeg gør opmærksom på, at vi har haft vor tvivl om, hvorvidt loven på dette område var rigtigt affattet.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg stadigvæk savner en appelinstans for de arbejdere og funktionærer, som ikke får den ferie, de skal have. Jeg kan ikke se, at man har nogen appelinstans. De, der har en fagforening at henvende sig til, er jo i nogen grad garderet, men de, der ikke har det, hvor skal de henvende sig? Skal de henvende sig til politiet eller til fabriktilsynet? Det står der ikke noget om, og det synes jeg i høj grad er en fejl.

Jeg skal iøvrigt anbefale at stemme for de ændringsforslag og underændringsforslag, vi har stillet, og imod ændringsforslaget under nr. 16.

Hans Rasmussen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Einer-Jensen, er syg, skal jeg tillade mig at fremsætte et par betragtninger over de foreliggende lovforslag. Det er rigtigt, som det allerede er sagt af udvalgets ordfører, at vi er nået til enighed om de forslag, der ligger her, og at det med hensyn til forskellige af bestemmelserne er stærkt afvigende fra det forslag, som den højtærede arbejds- og socialminister fremsatte. Det var indlysende, at mit parti ikke var i stand til at godkende mangle af de bestemmelser, som var indeholdt i det oprindelige, af ministeren fremsatte lovforslag. Jeg henviser i denne forbindelse til, at man ville henregne bygningsindustrien til sæsonfagene, således at arbejderne om sommeren kun skulle have 6 dages samlet ferie, medens de øvrige 12 dage skulle gives udenfor den egentlige sommerferietid. Det er

givet, at dette synspunkt har ikke tidligere været anlagt fra arbejdsgiverside, ej heller under de almindelige forhandlinger på arbejdsmarkedet, og vi forstod ikke, at der på lovgivningens område skulle foretages en stramning her.

Jeg vil også lige pege på, at forslaget nu indeholder en bestemmelse, som efterhånden er blevet gængs i bestemte forhold, og som går ud på, at der sikres de arbejdere, som bliver syge under arbejdets gang, ferieløn i hvert fald op til et tidspunkt af 3 måneder. Forsåvidt det drejer sig om en mand, der kommer til skade i en virksomhed, hvor han har været beskæftiget over 6 dage i sammenhæng, vil han uanset anciennitet kunne få feriegodtgørelse op til et tidsrum af 3 måneder.

Der er en anden væsentlig ting, som vi har fået ændret under udvalgsbehandlingen. Det drejer sig om den afgørelse, som Højesteret traf vedrørende en arbejdsgivers og en arbejders ret til at lægge den almindelige 12 dages sommerferie udenfor den sædvanlige ferietid. Det var en afgørelse, som vi ikke mente var logisk, og som følge deraf kunne vi heller ikke følge den højtærede arbejds- og socialminister i det forslag, den højtærede minister havde fremsat, og hvori man havde medtaget Højesterets afgørelse. Det er nu klarert på den måde, at det tydeligt af § 4 i loven fremgår, at nu skal ikke alene de 12 dages sommerferie gives, men de skal også holdes i sammenhæng. Hermed har vi i hvert fald fået klarert Højesterets kendelse på den måde, at nu kan der ikke længere mellem arbejdsgivere og arbejdere træffes frivillige aftaler, medmindre man henholder sig til stk. 5 i § 4, som siger, at direktøren for arbejds- og fabriktilsynet kan give dispensation.

Jeg vil ligeledes henvise til det stykke, hvori der står, at der skal gives arbejderne 1 måneds varsel. Det har nogen betydning, særlig når man fastslår, at de 12 dage af ferien skal gives i perioden fra 2. maj til 30. september. Dernæst siger man, at de resterende dage også skal gives i sammenhæng. Jeg mener, at det er her, man skal lægge hovedtrykket, idet man såvidt muligt skal imødekomme arbejderne, så de resterende 6 dage også bliver givet i sammenhæng. Dernæst kommer så undtagelsesbestemmelserne, som går ud på, at forsåvidt produktionen måtte forhindre dette, kan arbejds-giverne disponere således, at ferien lægges